

Arrest

nr. 318 499 van 13 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2.
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. WALDMANN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Indiase nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Tamil en hoewel u niet gelovig bent in traditionele zin hangt u een animistische visie op spiritualiteit aan. U werd op [...] maart 1975 geboren in Gaziabad (staat Uttar Pradesh). U groeide op in New Delhi (staat Uttar Pradesh) en kwam rond 2007 naar Europa. U was een weeskind en hebt uw ouders en andere familie nooit gekend. Tot op heden hebt u geen enkel familielid. U volgde nooit onderwijs, leefde in India steeds op straat en werkte reeds als kind in een theewinkel en later als krantenverkoper.

In uw jeugd werd u er zich van bewust dat u homoseksueel bent. Toen u in New Delhi op straat leefde, was u vaak het slachtoffer van misbruik, hoofdzakelijk door de politie. Op een dag ontmoette u een Belgische

toerist, zelf ook een homoseksueel, met wie u bevriend werd en die u meenam naar zijn hotel. Hij schonk u in 2007 een vals Indiaas paspoort en een vliegticket en spoorde u aan om naar België te gaan.

U reisde in 2007 per vliegtuig naar Frankrijk. Het daaropvolgende decennium verbleef u afwisselend in Luik en Parijs, zij het zonder verblijfsvergunning. In 2018 vestigde u zich definitief in België, weliswaar nog steeds zonder verblijfsdocumenten. U werkte in België voor een Bengaal genaamd K.K., die u uw loon niet uitbetaalde en u uiteindelijk ontsloeg op basis van uw geaardheid. Het kwam tot een proces, waarbij uw werkgever werd veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding.

Tussen 2018 en 2019 kwam u zelf zes keer in contact met de Belgische politie, die telkens vaststelde dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond.

Op 22 februari 2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U vreest bij terugkeer naar India ernstig te worden gediscrimineerd of zelfs vermoord omwille van uw seksuele oriëntatie. U vreest in India ook te worden vermoord door handlangers van uw Bengaalse werkgever.

Ter staving van uw verzoek legt u een vonnis voor, geveld door de rechtbank van eerste aanleg van Luik.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures. Bij KB van 7 april 2023 werd India vastgesteld als een veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bovenstaande brengt verder met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

U heeft doorheen uw verklaringen immers niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer in het bijzonder heeft u niet aannemelijk weten te maken dat u in India het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of ernstige schade omwille van uw seksuele oriëntatie, noch dat de Belgische veroordeling van uw Bengaalse werkgever u problemen zou opleveren bij terugkeer.

De geloofwaardigheid van uw vrees wordt reeds wezenlijk ondergraven door de vaststelling dat u uw verzoek om internationale bescherming uitzonderlijk laat indiende. Indien u uw herkomstland ontvlucht omwille van problemen daar, kan er immers van worden uitgegaan dat u die beschermingsnood onmiddellijk onder de aandacht brengt van de autoriteiten van het eerste veilige land dat u bereikt.

In dat verband moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat u bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer u precies naar Europa kwam. Aldus biedt u het CGVS geen duidelijk zicht op uw verblijfplaatsen de afgelopen decennia, noch op de periode die u al in Europa had doorgebracht alvorens asiel aan te vragen.

U verklaarde immers bij de DVZ dat u India verliet zo ongeveer acht jaar geleden, hetgeen neerkomt op 2016, en dat u twee jaar in Parijs woonde alvorens naar België te komen (DVZ p 12). Bij het CGVS stelde u

dan weer dat u reeds in 2007 naar Europa kwam en maar liefst tien jaar afwisselend in Parijs en België woonde alvorens definitief in België te blijven vanaf ongeveer zeven jaar geleden (CGVS p 5, p 9).

Hoe dan ook blijkt uit al uw verklaringen dat u reeds jarenlang in Europa verbleef zonder ooit internationale bescherming te hebben aangevraagd. Volgens uw meest recente verklaringen kwam u dus reeds naar Europa rond 2007, waarna u jarenlang afwisselend in Noord-Frankrijk en België woonde om uzelf te onderhouden (CGVS p 5-6, p 9). U diende pas na een langdurig verblijf in België een verzoek om internationale bescherming in op 22 februari 2024 (bijlage 26). In Frankrijk vroeg u nooit asiel aan (CGVS p 6).

De verklaringen die u biedt om deze laattijdige asielaanvraag te verschonen, weten geenszins te overtuigen. U werd zowel bij de DVZ als het CGVS gevraagd naar de redenen achter uw laattijdige verzoek. In beide gevallen stelde u dat u vreesde naar India teruggestuurd te worden mocht u internationale bescherming verzoeken (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5, CGVS p 12). Deze uitleg raakt vanzelfsprekend kant noch wal: de procedure voor internationale bescherming heeft immers net het omgekeerde tot doel, namelijk het verlenen van duurzaam verblijfsrecht aan personen die gevaar lopen in hun land van herkomst. Bovendien garandeert een dergelijk verzoek bescherming tegen onmiddellijke repatriëring voor de volledige duur van de procedure.

Gevraagd waarom u in 2024 uiteindelijk dan toch besliste om internationale bescherming aan te vragen, verwijst u naar de problemen die u kent met uw voormalige werkgever in België, die u een fikse schadevergoeding verschuldigd is (CGVS P 12). Aan deze bewering kan echter geen enkel geloof gehecht. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bij de DVZ op geen enkele wijze deze problemen met uw werkgever aanhaalde en dit element dus al zeker niet als verschoningsgrond voor uw laattijdige verzoek aanvoerde (vragenlijst CGVS bij DVZ vragen 4,5,7 en 8). Nochtans werd u bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd naar de reden achter uw laattijdige aanvraag (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5). Bovendien werd het vonnis dat u neerlegt reeds gevelde in april 2021 (vonnis p 48), bijna drie jaar voor uw verzoek om internationale bescherming. Er kan dus geenszins van worden uitgegaan dat door het vonnis plots een nood aan internationale bescherming in uw hoofde ontstond die u aanspoorde om onverwijld naar de Belgische asielinstanties te stappen.

Bij het verzoek dat u uiteindelijk deed, haalde u dus twee verschillende asielmotieven aan: u vreest bij terugkeer naar India het slachtoffer te worden van ernstige en potentieel dodelijke discriminatie omwille van uw homoseksualiteit en u vreest gedood te worden door handlangers van K.K., uw Bengaalse werkgever in België die u een schadevergoeding verschuldigd is. **Noch de verklaringen over uw seksuele oriëntatie, noch die over uw Bengaalse werkgever, weten te overtuigen.**

Wat betreft uw seksuele oriëntatie en de vervolging die u hierdoor vreest, dient ten eerste andermaal worden verwezen naar de bovenstaande vaststellingen aangaande uw laattijdige verzoek om internationale bescherming. Als u inderdaad zich inderdaad pas genooddaakt voelde om internationale bescherming aan te vragen naar aanleiding van uw problemen met uw werkgever (CGVS p 12), moet daaruit ook worden geconcludeerd dat uw vrees voor vervolging op basis van uw seksuele oriëntatie niet dermate ernstig was dat u internationale bescherming als een noodzaak zag. Die problematiek speelde namelijk al veel langer. U werd zich reeds op jonge leeftijd, toen u zich nog in India bevond, bewust dat u zich aangetrokken voelde tot mannen. Toen al werd u gediscrimineerd en misbruikt omwille van uw seksuele oriëntatie (CGVS p 10).

Bovendien kan u niet aannemelijk maken dat u een actuele, gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van uw geaardheid. Uit objectieve informatie blijkt immers dat India in recente jaren grote vooruitgang heeft geboekt in de bescherming van de rechten van de LGBTQ-gemeenschap. Het wettelijk kader is sterk verbeterd in het afgelopen decennium, met als meest opvallende ontwikkeling de decriminalisering van homoseksuele betrekkingen in 2018. Uzelf bent op de hoogte van en deze positieve evoluties en haalt ze ook herhaaldelijk aan (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5, CGVS p 9). Bovendien is de maatschappelijke tolerantie tegenover homoseksualiteit toegenomen, in het bijzonder in de grote steden.

Discriminatie en ook geweld tegenover de LGBTQ-gemeenschap blijven echter bestaan in de praktijk. Toch blijkt uit beschikbare landeninformatie dat er geen sprake is van systematische vervolging van de LGBTQ-gemeenschap in het algemeen en homoseksuele mannen specifiek, noch door de staat, noch door niet-statelijke actoren. De meest ernstige en gewelddadige uitwassen van homofobie in de Indiase samenleving doen zich bovendien typisch voor in het conservatievere platteland, eerder dan in grootstedelijke omgeving waarin u opgroeide.

Het komt dan ook in de eerste plaats aan u toe om aannemelijk te maken dat er in uw specifieke geval wel een gegronde en actuele vrees voor vervolging bestaat. Hier bent u echter niet in geslaagd.

Volgens uw verklaringen was u in India erg kwetsbaar. U was immers een wees zonder familie en leefde op straat (CGVS p 7-8). Het was in die kwetsbare positie dat van u misbruik werd gemaakt (CGVS p 8, p 10).

Er dient echter te worden opgemerkt dat bepaalde elementen in uw verklaringen, in het bijzonder met betrekking tot uw vertrek uit India, twijfel werpen op die precare omstandigheden.

Het is op zich weinig aannemelijk dat u de oversteek naar Europa kon maken aangezien u in India een dakloze en arme persoon zou geweest zijn, bovendien een wees die zonder familiaal netwerk opgroeide. U verklaart dat u van een Belgische toerist een vliegticket, geld en een vals Indiaas paspoort schonk waarmee u de reis naar Europa kon maken (CGVS p 9).

Uw verklaringen hieromtrent zijn echter dermate vaag en onaannemelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u op deze wijze het land kon verlaten. Zo weet u niet hoe de Belgische man in kwestie heette (CGVS p 11), ondanks uw eerdere bewering dat jullie een maand lang bevriend waren (CGVS p 9). U hebt nadien zelfs nooit meer contact met hem gehad. Bovendien kan u weinig vertellen over het valse paspoort: zo weet u niet of het een vervalst paspoort betrof dat uw identiteit weergaf of een authentiek paspoort dat aan iemand anders toebehoorde. U weet evenmin of er een visum in het paspoort stond. U kan het document niet voorleggen, aangezien u het verloor in Parijs. U legt verder ook geen enkel ander document voor dat uw identiteit kan staven, origineel noch kopie. Eveneens opmerkelijk is trouwens dat u volkomen probleemloos Europa kon binnenkomen met dit valse paspoort (CGVS p 11).

Deze vaststellingen plaatsen ernstige vraagtekens bij de omstandigheden waaronder u India verliet. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde wijze van uw vertrek, moet immers logischerwijs geconcludeerd worden dat u op een andere manier aan documenten en financiële middelen geraakte om naar Europa te reizen, een vaststelling die moeilijk te rijmen valt met uw sociaal geïsoleerde, economisch kansloze en bijzonder kwetsbare leefsituatie zoals u die schetst.

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u in het geval van een terugkeer naar India in een gelijkaardige kwetsbare socio-economische situatie dreigt terecht te komen, noch dat er andere indicaties bestaan dat u omwille van uw geaardheid een reëel risico op vervolging loopt. U bent inmiddels een volwassen man. U hebt de afgelopen decennia in zowel Frankrijk als België in verschillende jobs gewerkt (p 5-6, p 7, p 9), dus u bent zeker niet kansloos op de arbeidsmarkt. U beschikt bovendien over een uitzonderlijk goede talenkennis, waaronder uw moedertaal Tamil, Hindi en bovenal het Engels, een wereldtaal die u vloeiend beheerst en waarin u probleemloos uw interview bij het CGVS en de DVZ aflegde (DVZ p 1, CGVS p 2-3, p 6). Er kan dus niet zonder meer worden aangenomen dat u in een gelijkaardige kwetsbare positie dreigt te belanden als voorheen, waarin u een gemakkelijk slachtoffer was voor misbruik.

Toen u gevraagd werd of het voor u niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar India en daar werk te vinden en een normaal leven uit te bouwen, waardoor u niet meer zo kwetsbaar zou zijn als voorheen, stelde u in erg algemene bewoordingen dat India te religieus is en vasthoudt aan een oude manier van leven waarin uw seksualiteit wordt veroordeeld (CGVS p 10). Gevraagd of er concrete indicaties bestaan dat u nog steeds gevaar zou lopen op basis van uw seksuele oriëntatie, beperkt u zich tot de vaststelling dat u zeventien of achttien jaar in Europa hebt gewoond en de bewering dat u in India geen netwerk hebt en daarom het slachtoffer kan worden van eender welk type misdaad (CGVS p 10), een verklaring die op zich geen concrete indicaties in die zin bevat.

Samengevat dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk weet te maken dat u een reëel risico loopt om in India te worden blootgesteld aan vervolging op basis van uw seksuele oriëntatie. Het wettelijke en maatschappelijke kader is sinds uw vertrek uit India in 2007 immers grondig gewijzigd, op een manier die ervoor zorgt dat de rechten van de LGBTQ-gemeenschap veel beter worden gerespecteerd dan in het verleden. Van algemene vervolging is dan ook geen sprake. U heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat uw individuele situatie daarop een uitzondering vormt.

Wat betreft uw tweede asielmotief, namelijk uw juridische problemen met uw Bengaalse werkgever in België, moet eveneens worden geconcludeerd dat daaruit geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde voortvloeit.

U legt een vonnis neer van de rechtbank in eerste aanleg van Luik, waaruit blijkt dat u in België tewerkgesteld werd door de Bengaal K.K. maar uw loon niet uitbetaald kreeg. Bovendien werd u uit een eigendom van K. waar u verbleef ontzet op grond van uw homoseksualiteit (vonnis p 22). In het vonnis van de rechtbank werd u een schadevergoeding van €37.755,50 plus interest toegekend (vonnis p 44).

Noch de feiten zoals omschreven in het vonnis, noch de uiteindelijke veroordeling worden betwist in deze beslissing. Er kan echter niet worden aangenomen dat deze juridische zaak aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor terugkeer naar India.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat u dit zogenaamd essentiële element op geen enkele wijze vermeldde bij de DVZ toen daar gepeild werd naar uw asielmotieven. Nochtans werd daar nadrukkelijk gevraagd of u ooit andere problemen kende naast uw voornaamste problemen, in casu die dewelke zouden voortvloeien uit uw seksuele oriëntatie. Er werd u ook gevraagd of u nog iets wilde toevoegen (vragenlijst CGVS bij DVZ vragen 4, 5, 7 en 8).

Meer zelfs, bij de DVZ werd u gevraagd waarom u nu pas een verzoek om internationale bescherming had ingediend en u antwoordde slechts dat iedereen u zei dat u zou worden teruggestuurd mocht u internationale bescherming aanvragen (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5). Nochtans zou u later bij het CGVS zou verklaren dat het de recente ontwikkelingen in het proces van K.K. waren die u ertoe aanzetten uiteindelijk toch internationale bescherming aan te vragen (CGVS p 12), waardoor het wel erg opmerkelijk is dat u hiervan niet de minste melding maakte bij de DVZ.

Toen u aan het begin van het onderhoud bij het CGVS de kans gegeven werd om opmerkingen te maken bij uw DVZ-interview, benadrukte u dat het eerdere interview 'fantastisch' verliep en dat u er alle relevante elementen had kunnen vermelden (CGVS p 4).

Het feit dat u uw problemen met K.K. volkomen achterwege liet bij de DVZ, relativeert dus reeds sterk de vrees die daaruit zou voortkomen. Geconfronteerd met de vaststelling dat u dit element niet noemde bij uw DVZ-interview, stelt u dat u toen nog geen bewijsstukken van deze zaak had (CGVS p 14). Deze bewering kan allerminst de tegenstrijdigheid verschonen: bij de DVZ werd u immers nooit gezegd dat u enkel beweringen mocht doen waarvoor u materieel bewijs hebt. Er werd u integendeel opgedragen om alle relevante elementen in uw verzoek uit de doeken te doen en er werden u kansen geboden om elementen toe te voegen. U vermeldde bij de DVZ bovendien reeds het misbruik dat u in India te verduren kreeg, een element waarvoor u evenmin stavingstukken kon neerleggen (vragenlijst CGVS bij DVZ, vragen 4,5,7 en 8).

Ook los van deze zwaarwegende weglating bij de DVZ, wist u bij het CGVS niet aannemelijk te maken dat er bij terugkeer werkelijk een risico in deze kwestie schuilt. U vreest dat K.K., een Bengaal die in België woont, beroep zal doen op zijn Bengaalse netwerk in Delhi om u te laten vermoorden (CGVS p 12). Over dat netwerk legt u echter erg vage verklaringen af: u stelt dat er een grote Bengaalse gemeenschap is in Delhi en dat K. 'een grote man' is in die gemeenschap (CGVS p 12). Dit is vanzelfsprekend een bijzonder algemene stelling, die u niet verder kan concretiseren of bewijzen. Uw kennis van dit vermeende netwerk baseert zich louter op de dreigementen geuit door K. zelf (CGVS p 13), op zich bezwaarlijk een betrouwbare bron. U kan geen objectief bewijs neerleggen dat een dergelijk netwerk bestaat en beperkt zich in de plaats tot de weinig betekenisvolle stellingen dat K. 'netwerken kan maken op elk moment, hij kent mensen daar', en 'heel die tijd, al die transacties, hij doet dat, en het is omdat hij machtig is'.

Bovendien was u niet het enige slachtoffer van K., zo blijkt uit het vonnis dat u neerlegt. Aangezien verschillende andere betrokkenen ook de Indiase of Bengaalse nationaliteit hebben (vonnis p 4-5) lijkt het logisch dat zij, naar analogie met uzelf, eveneens internationale bescherming verzocht zouden hebben. U benadrukt echter dat op enkelen na iedereen vertrokken is uit België maar dat u verder geen informatie heeft over die mensen (CGVS p 13). De gecombineerde vaststellingen dat u zo slecht op de hoogte bent van wat er gebeurd is met uw lotgenoten en dat de meesten onder hen België hebben verlaten, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw vrees verbonden aan deze kwestie.

Gevraagd of het voor u niet mogelijk zou zijn om in een andere stad in India te gaan wonen waar K. niet over een netwerk van medestanders beschikt, stelt u dat dat niet mogelijk is omdat u al lange tijd in België woont en in India niet over identiteitsdocumenten beschikt (CGVS p 14). Deze administratieve obstakels vormen echter geenszins een verklaring waarom het voor u onmogelijk zou zijn om beroep te doen op een intern vluchtalternatief door zich in een andere stad in India te vestigen.

Wat betreft uw bewering dat uw problemen met K. ook een kwestie van mensenhandel betreffen en dat dit ook zo in het vonnis beschreven staat (CGVS p 13), dient te worden vastgesteld dat het gedeelte over mensenhandel in het vonnis geen betrekking heeft op uzelf (vonnis p 27-31). Uw advocaat verklaart dat u zelf ook in de procedure voor slachtoffers van mensenhandel zit (CGVS p 13), een bewering waarvan het CGVS tot op heden nog geen bewijsstukken mocht ontvangen. Hier dient echter te worden opgemerkt dat bovenstaande observaties inzake uw vrees tegenover K.K. overeind blijven, zelfs indien de omstandigheden waarin u voor deze persoon werkte opliepen tot mensenhandel.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de manifeste appreciatiefout en schending van “artikel 1 A van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de Wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het cgvs, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, van de samenwerkingsplicht.”

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“[...]”

6.1. Toekenning van de vluchtelingenstatus, ondergeschikt van de subsidiaire bescherming

6.1.1. Gedeelde bewijslast

[...]

6.1.2. Homoseksualiteit

19. De verwerende partij trekt de geaardheid van de verzoekende partij niet in twijfel, doch is zij van oordeel dat de verzoekende partij hierdoor geen risico tot vervolging of ernstige schade loopt bij terugkeer naar India.

20. Zo stelt men dat verzoeker uiteindelijk aanhaalde dat hij bij terugkeer naar India vreest het slachtoffer te worden van ernstige en potentieel dodelijke discriminatie omwille van zijn homoseksualiteit

21. Wat betreft zijn seksuele oriëntatie en de vervolging die hij hierdoor vreest, stelt de bestreden beslissing dat ten eerste andermaal dient te worden verwezen naar zijn laattijdige verzoek om internationale bescherming. Zo stelt men dat als hij inderdaad zich pas genooddaakt voelde om internationale bescherming aan te vragen naar aanleiding van zijn problemen met zijn werkgever (CGVS p 12), moet daaruit ook worden geconcludeerd dat zijn vrees voor vervolging op basis van zijn seksuele oriëntatie niet dermate ernstig was dat hij internationale bescherming als een noodzaak zag.

22. Deze stelling kan niet worden bijgetreden. Het klopt inderdaad dat de problematiek omwille van zijn seksuele geaardheid al veel langer meespeelde en dat dit de hoofdreden was van zijn vertrek uit India. Verzoeker werd zich reeds op jonge leeftijd, toen hij zich nog in India bevond, bewust dat hij zich aangetrokken voelde tot mannen. Toen al werd hij gediscrimineerd en misbruikt omwille van zijn seksuele oriëntatie (CGVS p 10).

23. Verzoeker gaf aan rond 2007 India te hebben verlaten en sindsdien in Europa te verblijven. Daar zijn seksualiteit niet betwist wordt, kan ook niet zomaar worden besloten dat zijn vrees omwille van zijn seksuele oriëntatie ongegrond is enkel en alleen omdat hij niet eerder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Er kan immers niet betwist worden dat homoseksualiteit slechts sinds 2018 in India niet meer

strafbaar is. Verzoeker heeft bovendien ook duidelijk aangegeven dat hij niet eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend uit vrees om gerepatriëerd te worden. Verzoeker is iemand die al sinds zijn geboorte zijn plan moet trekken, nooit naar school is geweest en van dag tot dag leeft. Het is pas onlangs met hulp van zijn sociaal netwerk dat hij alsnog een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

24. Verder stelt men dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een actuele, gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn geaardheid aangezien er uit objectieve informatie blijkt dat India in recente jaren grote vooruitgang heeft geboekt in de bescherming van de rechten van de LGBTQ-gemeenschap. Het wettelijk kader is sterk verbeterd in het afgelopen decennium, met als meest opvallende ontwikkeling de decriminalisering van homoseksuele betrekkingen in 2018.

25. Verzoeker ontkent niet dat er de laatste jaren positieve evoluties hebben plaatsgevonden in de bescherming van de LGBTQ-gemeenschap echter blijft het in de realiteit nog altijd niet sociaal aanvaardbaar.

26. Bovendien hebben homokoppels nog altijd te maken met verschillende hinderpalen en het feit dat homoseksuele betrekkingen niet meer strafbaar is, leidt niet automatisch tot sociale acceptatie: [...]

27. Uit de beschikbare informatie blijkt dus nog altijd dat leden van de LGBTI-gemeenschap hun geaardheid vaak moeten verbergen omdat zij het slachtoffer zijn van fysieke en mentale vervolgingen. Het is om die reden dat de de LGBTI-gemeenschap erkent dient te worden als een sociale groep.

28. Het Indiase Hooggerechtshof heeft zich onlangs over de rechten van de LGBTQ+-gemeenschap uitgesproken en besloot om het homohuwelijk niet te legaliseren. De Indiase regering is resoluut tegen de voorstellen en noemt het homohuwelijk een "elitair" concept dat ingaat tegen de religieuze en sociale normen en waarden van het land.

29. Zo stelt men onder andere het volgende: [...]

30. Dit is net wat de verzoekende partij aankaart. Verzoeker zal ondanks de verbeteringen van de laatste jaren nog altijd niet in staat zijn om in India in vrijheid zijn leven te leiden.

31. Wat de problematiek omtrent de LGBTI-gemeenschap betreft, kan verder nog verwezen worden naar het volgende: [...]

32. De bescherming van de Indiase overheid kan onmogelijk worden ingeroepen. Niet alleen wordt de LGBTI-gemeenschap nog niet sociaal aanvaard maar speelt de vrees van de verzoekende partij omwille van het feit dat hij nooit geregistreerd is ook mee, daar een effectieve toegang tot het gerecht hierdoor belet wordt.

33. De Indiase maatschappij is nog steeds erg conservatief en veel mensen vertonen homofoob en transfoob gedrag, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI. Dit wordt ook niet ontkend door verwerende partij.

34. Daar waar verzoeker al tijdens zijn persoonlijk onderhoud zijn kwetsbaar profiel heeft benadrukt en er ondanks de vermeende verbetering en opening van de maatschappij jegens de LGBTI-gemeenschap nog altijd sprake is van discriminatie en geweld jegens de LGBTI-gemeenschap, kan er worden aangenomen dat hij niet vrij zal kunnen leven noch een waardig leven zal kunnen leiden in India en bovendien niet kan rekenen op de bescherming van de Indiase autoriteiten.

35. Tegen deze feitelijke achtergrond kan dus worden gesteld dat de Indiase autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden voor verzoeker.

36. Dat dit alles toch enigszins getuigt van een aantal vraagtekens die kunnen geplaatst worden bij de effectiviteit van de bescherming voor de LGTB-gemeenschap en in het bijzonder voor verzoeker en dat men dus niet zonder meer kan besluiten dat er hieromtrent geen problemen zouden kunnen voordoen of dat verzoekende partij zich zonder problemen kan beroepen op bescherming van de nationale autoriteiten bij eventuele terugkeer.

37. Gelet op de geciteerde bronnen en het relaas van de verzoekende partij staat vast dat deze, steunend op het objectieve en door de verwerende partij niet betwiste element van zijn geaardheid en zijn administratieve situatie reeds het voorwerp was van vervolgingsfeiten, doch minstens van ernstige schade, en dat zij zich generlei kan beroepen op een doeltreffende staatsbescherming die een niet-tijdelijk karakter (art. 48/5 van de Vreemdelingenwet) bekleedt. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden toegepast.

6.1.3. vrees gedood te worden door handlangers van K.K.

38. Verzoeker volhardt eveneens in zijn vrees bij terugkeer omwille van de juridische problemen met zijn Bengaalse werkgever in België. 39. Verzoeker legt een vonnis neer van de rechtbank in eerste aanleg van Luik, waaruit blijkt dat verzoeker in België tewerkgesteld werd door de Bengaal K.K. maar zijn loon niet uitbetaald kreeg. Bovendien werd verzoeker uit een eigendom van Kokhon waar hij verbleef ontzet op grond van zijn homoseksualiteit (vonnis p 22) 40. . In het vonnis van de rechtbank werd verzoeker een schadevergoeding van €37.755,50 plus interest toegekend (vonnis p 44). 41. Verzoeker vreest dat K.K., beroep zal doen op zijn Bengaalse netwerk in Delhi om verzoeker te laten vermoorden (CGVS p 12). Verzoeker werd immers reeds bedreigd door K.K. die een grote Bengaalse gemeenschap heeft in Delhi.

6.1.4. Vrees omwille van zijn administratieve situatie en kwetsbaar profiel

42. Rekening houdende met de beschikbare informatie dient dus geconcludeerd te worden dat de maatschappelijke houding ten opzichte van de LGBTI gemeenschap onveranderd blijft de bescherming eerder theoretisch is. Seksueel geweld, verstoting, discriminatie op de arbeidsmarkt en misbruik door de politie blijven een probleem. Bij terugkeer is er risico op aanhoudende uitsluiting, intimidatie, afpersing en geweld. Daarnaast heeft verzoeker nog een bijkomende vrees omwille van de handlager van K.K..

43. Deze vaststellingen zijn voor verzoeker nog problematischer omwille van zijn kwetsbaar profiel door zijn administratieve situatie.

44. Zo stelt men in de bestreden beslissing onterecht het volgende: [...]

Verzoeker heeft ongeveer 17 jaar geleden India verlaten, heeft nooit zijn familie gekend en heeft geen sociaal netwerk. Verzoeker is immers als baby ten vondeling gelegd en werd bijgevolg nooit geregistreerd, wat grote administratieve problemen zal opleveren bij een eventuele terugkeer.

46. Op basis van al deze elementen dient vastgesteld te worden dat hij een risico loopt bij terugkeer om in menonwaardige omstandigheden te belanden.

47. Verzoeker heeft nooit een officieel geboorteregistratiedocument in India gehad. Het spreekt voor zich dat dit problematisch is. Geboorteregistratie geeft toegang tot door de overheid gesteunde essentiële diensten zoals gezondheidszorg, onderwijs en wettelijke bescherming. Ambtenaren in de gezondheidszorg en beleidsmakers maken vaak gebruik van geboorteregistratiegegevens bij het opstellen van gezondheidsbeleid en sociaaleconomische ontwikkelingsprogramma's. Aangezien verzoeker nooit werd geregistreerd zal bij terugkeer de toegankelijkheid van overheidsdiensten niet gewaarborgd zijn.¹²

48. Ook UNICEF wijst op de problematiek van niet geregistreerde kinderen in India. Zo stelt men o.a.: [...]

49. Verzoeker zal dus bij gebrek aan een geboorteakte geen officiële job uitvoeren, geen bankrekening openen, geen paspoort verkrijgen, Daar verzoeker niet-geregistreerd is, is hij onzichtbaar voor de autoriteiten – het is alsof hij nooit heeft bestaan. Dit heeft hij duidelijk als kind al moeten ervaren met alle gevolgen van dien.

6.1.5. Besluit

50. Gezien de verwerende partij de problemen omwille van verzoeker zijn geaardheid, de problemen met K.K. en zijn administratieve situatie niet voldoende heeft onderzocht begaat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout zonder zich te hebben geschikt naar de vereisten van het beginsel van behoorlijk bestuur, het leiden van haar onderzoeks- en samenwerkingsplicht evenals het naleven van haar motivatieplicht ex artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 evenals artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

51. De beslissing is namelijk noch in feite noch in rechte draagkrachtig gemotiveerd.

52. De verwerende partij faalde in de redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

53. De verwerende partij hield geen rekening met de informatie over het land van herkomst die in haar bezit is, noch met het gekende profiel van de verzoeker zoals vereist door artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet,

54. De verzoekende partij komt in aanmerking voor de vluchtelingenstatus ex art. 48/3 van de Vreemdelingenwet, doch minstens voor de subsidiaire bescherming ex art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

55. Er is immers geen sprake van een “doeltreffende” en “niet tijdelijke” bescherming conform artikel 48/5§2 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

“Stuk 3 PV's 14 p.”

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker werpt in het opschrift van het enige middel de schending op van een hele reeks bepalingen. In de uiteenzetting van het enige middel gaat hij slechts in op een aantal van deze bepalingen. Verzoekers kritiek wordt hierna in die mate behandeld. De schending van de overige bepalingen is op kennelijk niet ontvankelijke wijze opgeworpen.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Het beroep betreft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2024 waarbij het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."*

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)"*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”.*

De Raad duidt erop dat India bij koninklijk besluit van 7 april 2023 vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

5. De bestreden beslissing stelt inzake het tijdstip van het indienen van het verzoek om internationale bescherming:

“De geloofwaardigheid van uw vrees wordt reeds wezenlijk ondergraven door de vaststelling dat u uw verzoek om internationale bescherming uitzonderlijk laat indiende. Indien u uw herkomstland ontvlucht omwille van problemen daar, kan er immers van worden uitgegaan dat u die beschermingsnood onmiddellijk onder de aandacht brengt van de autoriteiten van het eerste veilige land dat u bereikt.

In dat verband moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat u bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer u precies naar Europa kwam. Aldus biedt u het CGVS geen duidelijk zicht op uw verblijfplaatsen de afgelopen decennia, noch op de periode die u al in Europa had doorgebracht alvorens asiel aan te vragen.

U verklaarde immers bij de DVZ dat u India verliet zo ongeveer acht jaar geleden, hetgeen neerkomt op 2016, en dat u twee jaar in Parijs woonde alvorens naar België te komen (DVZ p 12). Bij het CGVS stelde u dan weer dat u reeds in 2007 naar Europa kwam en maar liefst tien jaar afwisselend in Parijs en België woonde alvorens definitief in België te blijven vanaf ongeveer zeven jaar geleden (CGVS p 5, p 9).

Hoe dan ook blijkt uit al uw verklaringen dat u reeds jarenlang in Europa verbleef zonder ooit internationale bescherming te hebben aangevraagd. Volgens uw meest recente verklaringen kwam u dus reeds naar Europa rond 2007, waarna u jarenlang afwisselend in Noord-Frankrijk en België woonde om uzelf te onderhouden (CGVS p 5-6, p 9). U diende pas na een langdurig verblijf in België een verzoek om internationale bescherming in op 22 februari 2024 (bijlage 26). In Frankrijk vroeg u nooit asiel aan (CGVS p 6).

De verklaringen die u biedt om deze laattijdige asielaanvraag te verschonen, weten geenszins te overtuigen. U werd zowel bij de DVZ als het CGVS gevraagd naar de redenen achter uw laattijdige verzoek. In beide gevallen stelde u dat u vreesde naar India teruggestuurd te worden mocht u internationale bescherming verzoeken (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5, CGVS p 12). Deze uitleg raakt vanzelfsprekend kant noch wal: de procedure voor internationale bescherming heeft immers net het omgekeerde tot doel, namelijk het verlenen van duurzaam verblijfsrecht aan personen die gevaar lopen in hun land van herkomst. Bovendien garandeert een dergelijk verzoek bescherming tegen onmiddellijke repatriëring voor de volledige duur van de procedure.

Gevraagd waarom u in 2024 uiteindelijk dan toch besliste om internationale bescherming aan te vragen, verwijst u naar de problemen die u kent met uw voormalige werkgever in België, die u een fikse schadevergoeding verschuldigd is (CGVS P 12). Aan deze bewering kan echter geen enkel geloof gehecht. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bij de DVZ op geen enkele wijze deze problemen met uw werkgever aanhaalde en dit element dus al zeker niet als verschoningsgrond voor uw laattijdige verzoek aanvoerde (vragenlijst CGVS bij DVZ vragen 4,5,7 en 8). Nochtans werd u bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd naar de reden achter uw laattijdige aanvraag (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 5). Bovendien werd het vonnis dat u neerlegt reeds gevelde in april 2021 (vonnis p 48), bijna drie jaar voor uw verzoek om internationale bescherming. Er kan dus geenszins van worden uitgegaan dat door het vonnis plots een nood aan internationale bescherming in uw hoofd ontstond die u aanspoorde om onverwijld naar de Belgische asielinstanties te stappen.”

De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende acht, dan wel zeventien jaar (naargelang verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS) talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij niet eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omwille van zijn vrees voor repatriëring en dat hij pas onlangs met hulp van zijn sociaal netwerk een verzoek heeft ingediend. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het hernemen van zijn reeds afgelegde verklaringen en het opwerpen van persoonlijke vergoelijkungen. Hij brengt echter geen concrete elementen aan die zijn manifest laattijdig verzoek kunnen verschonen.

Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

6. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift dat hij bij terugkeer naar India het slachtoffer vreest te worden van ernstige en potentieel dodelijke discriminatie omwille van zijn homoseksualiteit.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers homoseksuele geaardheid niet betwist, maar wordt niet aangenomen dat verzoeker omwille van zijn seksuele oriëntatie een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar India.

Na kennisname van de elementen in het dossier sluit de Raad zich aan bij de vaststellingen van verweerder.

De Raad stelt vast:

- Indien verzoeker zich inderdaad pas genoodzaakt voelde om internationale bescherming aan te vragen naar aanleiding van zijn problemen met zijn werkgever (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), dient te worden geconcludeerd dat verzoekers vrees voor vervolging op basis van zijn seksuele geaardheid, waarvan hij zich reeds bewust was toen hij zich nog in India bevond (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), niet dermate ernstig was dat hij internationale bescherming uit vrees voor vervolging als een noodzaak zag. De stelling in het verzoekschrift dat niet zomaar kan besloten worden dat zijn vrees omwille van zijn seksuele oriëntatie ongegrond is enkel en alleen omdat hij niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, kan niet worden bijgetreden. Immers kan geenszins gesteld worden dat de geloofwaardigheid van verzoekers vrees omwille van zijn homoseksualiteit louter omwille van de laattijdigheid van zijn verzoek werd afgewezen. Te dezen blijkt dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven verweerder heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

- Uit landeninformatie blijkt onder meer dat India in recente jaren grote vooruitgang heeft geboekt in de bescherming van de rechten van de LGBTQ-gemeenschap en in 2018 homoseksuele betrekkingen decriminaliseerde. Verzoeker blijkt zelf op de hoogte van de positieve evoluties (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Hoewel er discriminatie en geweld in de praktijk blijven bestaan, is er geen sprake van systematische vervolging van de LGBTQ-gemeenschap in het algemeen en homoseksuele mannen specifiek. De meest ernstige en gewelddadige uitwassen van homofobie in de Indiase samenleving doen zich bovendien voor in het conservatievere platteland, eerder dan in grootstedelijke omgeving waarin verzoeker opgroeide. De door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie ligt in de lijn van de door verweerder gehanteerde informatie. Uit de door beide partijen bijgebrachte informatie kan niet blijken dat er in India sprake is van systematische vervolging van personen met de homoseksuele geaardheid. Het komt dan ook aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat er in zijn specifieke geval wel een gegronde en actuele vrees voor vervolging bestaat. Hij slaagt hierin echter niet.

- Verzoekers voorgehouden kwetsbare positie en precaire levensomstandigheden in India, met name dat hij wees was en op straat leefde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8), zijn niet geloofwaardig. Immers kan niet worden aangenomen dat verzoeker, als dakloze en arme persoon, zonder familiaal netwerk, de oversteek naar Europa kon maken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoekers verklaringen over de Belgische toerist die hem een vliegticket, geld en een vals Indiaas paspoort schonk (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), zijn dermate vaag en onaannemelijk dat ze niet kunnen overtuigen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 11). Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat verzoeker op een andere manier aan documenten en financiële middelen geraakte om naar Europa te reizen, wat niet valt te rijmen met de door verzoeker geschetste sociaal geïsoleerde, economisch kansloze en bijzonder kwetsbare leefsituatie. Zo verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat hij nooit een officieel

geboorteregistratiedocument heeft gehad in India en bijgevolg geen toegang tot overheidsdiensten zal hebben, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen zicht op zijn reële levensomstandigheden wenst te bieden, zodat niet zonder meer kan aangenomen worden dat hij daadwerkelijk niet geregistreerd was.

- Hoe dan ook heeft verzoeker niet aannemelijk kunnen maken dat hij in het geval van een terugkeer naar India in een gelijkaardige kwetsbare socio-economische situatie dreigt terecht te komen, noch dat er andere indicaties bestaan dat hij omwille van zijn geaardheid een risico op vervolging loopt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker is inmiddels immers een volwassen man, met ervaring in verschillende jobs en een uitzonderlijk goede talenkennis (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3, p. 5-7, p. 9).

De Raad concludeert, in navolging van verweerder, dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een risico loopt om in India te worden blootgesteld aan vervolging op basis van zijn seksuele oriëntatie.

Behoudens algemene verwijzingen naar landeninformatie en de situatie van homoseksuelen in India voert verzoeker geen verweer tegen de terechte en pertinente motieven van de bestreden beslissing. Te dezen wordt hernomen dat uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er actueel in India geen sprake is van systematische vervolging van homoseksuelen. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonsgerichte vervolging dient te vrezen omwille van zijn geaardheid bij terugkeer naar India.

7. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn vrees voor zijn Bengaalse werkgever K.K..

In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat hieruit geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker voortvloeit.

Na analyse van de elementen in het dossier sluit de Raad zich aan bij de vaststellingen van verweerder:

- Noch de feiten zoals omschreven in het vonnis, noch de uiteindelijke veroordeling worden betwist. Er kan echter niet worden aangenomen dat deze juridische zaak aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar India.

- Verzoeker heeft nagelaten zijn problemen met K.K. te vermelden bij de DVZ toen daar gepeild werd naar zijn asielmotieven en geeft geen bevredigende uitleg voor het niet vermelden van dit essentieel element (vragenlijst CGVS; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Het feit dat verzoeker zijn problemen met K.K. geheel achterwege liet bij de DVZ, relativeert dus reeds sterk de vrees die daaruit zou voortkomen.

- Hoewel verzoeker vreest dat K.K., een Bengaal die in België woont, beroep zal doen op zijn Bengaalse netwerk in Delhi om verzoeker te laten vermoorden (notities van het persoonlijk onderhoud, p.12), legt hij erg vage verklaringen af over dit netwerk (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13) en kan hij geen bewijs neerleggen dat een dergelijk netwerk bestaat.

- De vaststellingen dat verzoeker, die niet het enige slachtoffer was van K.K. (vonnis, p. 4-5), slecht op de hoogte is van wat er gebeurd is met zijn lotgenoten en dat de meesten onder hen België hebben verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor K.K..

- Verzoeker maakt met zijn verwijzingen naar administratieve obstakels (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14) niet aannemelijk dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om in een andere stad in India te gaan wonen waar K.K. niet over een netwerk van medestanders beschikt.

- In tegenstelling tot wat verzoeker beweert (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), wordt vastgesteld dat het gedeelte over mensenhandel in het vonnis geen betrekking heeft op verzoeker (vonnis, p. 27-31). Zelfs indien de omstandigheden waarin verzoeker voor K.K. werkte opliepen tot mensenhandel, wijzigt dit niets aan de vaststellingen inzake zijn vrees voor vervolging omwille van K.K..

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift louter volhardt in zijn vrees voor K.K. en zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen herneemt, maar geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongelooftwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas.

In navolging van verweerder concludeert de Raad dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn problemen met K.K. aannemelijk maakt.

8. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog wijst op zijn vrees omwille van zijn administratieve situatie en kwetsbaar profiel, benadrukt de Raad dat verzoeker geen helder zicht wenst te bieden op zijn reële levensomstandigheden in India voorafgaand aan zijn vertrek (cf. *supra*). Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij niet geregistreerd was in India, noch dat hij in geval van terugkeer omwille hiervan problemen zou ondervinden. Verzoekers verwijzingen naar algemene informatie inzake de afwezigheid van geboorteregistratie van kinderen in India zijn in deze dan ook niet dienstig.

9. Verzoeker legt bij het verzoekschrift een PV van een gehoor van 28 mei 2019 van de politie van Luik neer (stuk 3, bij verzoekschrift). Verzoeker verschaft in het verzoekschrift echter geen enkele toelichting over het bijgebrachte stuk, laat staan wat het verband is met zijn verzoek om internationale bescherming of eventuele vrees voor vervolging/risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar India. Uit de loutere neerlegging van dit stuk kan geen nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Verzoeker licht evenmin toe waarom het stuk pas bij het verzoekschrift werd bijgebracht en niet eerder tijdens de procedure kon worden neergelegd.

10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

11. De Raad stelt vast dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, India, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

12. Er kan gelet op wat voorafgaat niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS

